

MANTANA 6

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 15, číslo 6

Červen 2012

Úvodník

Zážitkoměr

Bohužel si nelze nevšimnout, že se články v Mantaně většinou týkají témat „stále žhavých“. Květuška to nedávno, myslím, vyjádřila nějak takhle „...ble, bleble, sedum plus...“. Na jednu stranu má pravdu. Články jsou si často podobné, jak čínské instantní polévky. Na druhou stranu, co čekat v horolezeckém občasníku? Řešením by mohl být zážitkoměr.

Někdo jede přelézt na písek desítku. Vypadne z baráku brzy ráno, hned nastoupí do stěny, aby byla dobrá adheze, dá vrchol, a pak je tak vyšťavený, že už další cesty neleze.

Někdo jede za parádním lezením, ale nevyjde to a nevyleze vůbec nic. .

Lezec desítkář nemá do Mantany co napsat. Leda snad „...ble, bleble, desítka...“. Ten druhý by mohl popsat deset stránek, protože potkal spoustu lidí, užil hromadu legrace a ještě našel mezi skalami rozkvetlý Kinderkopf, ale kdo by to četl? Kdyby měli zapnutý zážitkoměr, vložili by data do asociální sítě Mantanbook a každý, kdo by se připojil, by mohl posoudit sílu zážitku. Lezu, desítka, vrchol, óóóóch. Nebo. Jdu, zakopnu, Kinderkopf, ááách. Podle síly zážitku by si pak čtenář vybral, který článek číst bude a který ne. Doporučuji tedy pořídit zážitkoměr do každé lezecké rodiny nebo aspoň dva kusy do oddílové půjčovny. A nebo holt číst všechno.

Přeju Vám všem, kdo si zážitkoměr pořídíte nebo už ho máte, ať Vám rafička ukáže na 100%, kdykoli ho zapnete.

Broněk

P.S. Zážitkoměr lze pořídit ve firmě Dudy, firma poskytuje množstevní slevu.

Májové pískování

Jířa Šťastný

O tom, že se letošní květen z hlediska vhodných podmínek pro lezení na pískovci docela povedl, jsem psal již v minulém úvodníku. Tentokrát bych to rád trochu více rozvedl, protože cesty, které jsem měl šanci si vylézt, za to určitě stojí.

Začalo to vlastně ještě v dubnu, kdy s Marťasem ze závodů v Jablonci nejedeme domů, ale rovnou do Tisé. V neděli 29. 4. tak můžeme hned ráno vyrazit lézt na písek. Pro dnešek volíme Rájec, konkrétně okolí Blíženců.

Martin v Stirnkantu na Rauschenstein

Martas si chce dát na rozlezení něco lehčího, už delší dobu má v merku Kalamárku VIIIa, ale až dnes se rozhoduje, že to zkusí. První kruh je totiž hodně vysoko, je k němu celkem nepříjemný dolez a dopadiště je díky erozi svahu také dost nepříjemné. Cvaká ho ale s přehledem a ve stylu OS to valí přímou variantou až na vrchol. Nabídkou na vylezení této úžasné stěny samozřejmě nepohrdne ani Maruška, ani Šiška a i já si jí po těch letech rád vylezu znovu, tentokrát ale na druhém konci lana. Pak ještě Martin zkouší nějaké těžší věci, ale nějak se mu dnes nedaří, a tak si nakonec alespoň spravuje chuť v oblíbené Tatmánii za VIIc.

Jelikož v úterý je svátek, vzali jsme si na pondělí volno, a tak můžeme opět do skal. Tentokrát míříme do velkých Tisských stěn. Martas nám vyvádí na rozlezení Heuréku VIIIa na Bílou stěnu. Kdysi jsme Kýsovi dělali jeden z prvních přelezů této krásné cesty a jak je vidět, je pořád stejně pěkná. Akorát holkám se

moc nelíbí silová pasáž ve střední části. Martas pak dává na OS i narovnění této cesty, které se jmenuje Neznámá VIIIc. Potom se přesouváme na vedlejší věž Krejčí, kde mám už dlouho vyhlídnutou Cestu pro Šugiho VIIIc, ale nikdy se mi do ní na prvním nechtělo. Kdo jste viděl film *Ostrov čarodějů*, tak víte, o co jde. Martas cestu dává opět na OS a mě taky parádně sedla, takže si jí asi někdy zkusím vyvést. Aby si holky taky trochu zalezly, tak jim vyvádím oblíbenou Eliášovu jízdu VIIb na Lokomotivu. Martas pak ještě dává na OS cestu Hogo fogo IXa na Tunelovou věž. Večer u Atomovců na chalupě pálíme čarodějnice a užíváme si parádní letní atmosféru.

Na prvního máje jdeme místo do průvodu opět do skal. Jelikož je stále vedro, opět míříme do skalního města. Bandasky prý ještě nelezly Zelený zázrak VII na Janusovu hlavu, tak jim to vyvádím. Než to všichni vylezeme, tak si Martas dává na rozlezení Krále krysu VIIIc ve stěnách. Pak přichází davy „lezců“, a tak raději prcháme od pokladny dál. Vybírám Bandaskám a Marušce další lahůdku – Cestu na chobot VII na Slona, kterou jsem kdysi lezl. Je to krásné sokolíkové lezení, ale docela to tahá. A dokonce už to je i psané za VIIb, což docela sedí, podle toho, jak všichni funí. Martas potom zkouší Tušení stínů IXa a jen o kousek mu

Štěpán v Gondakante

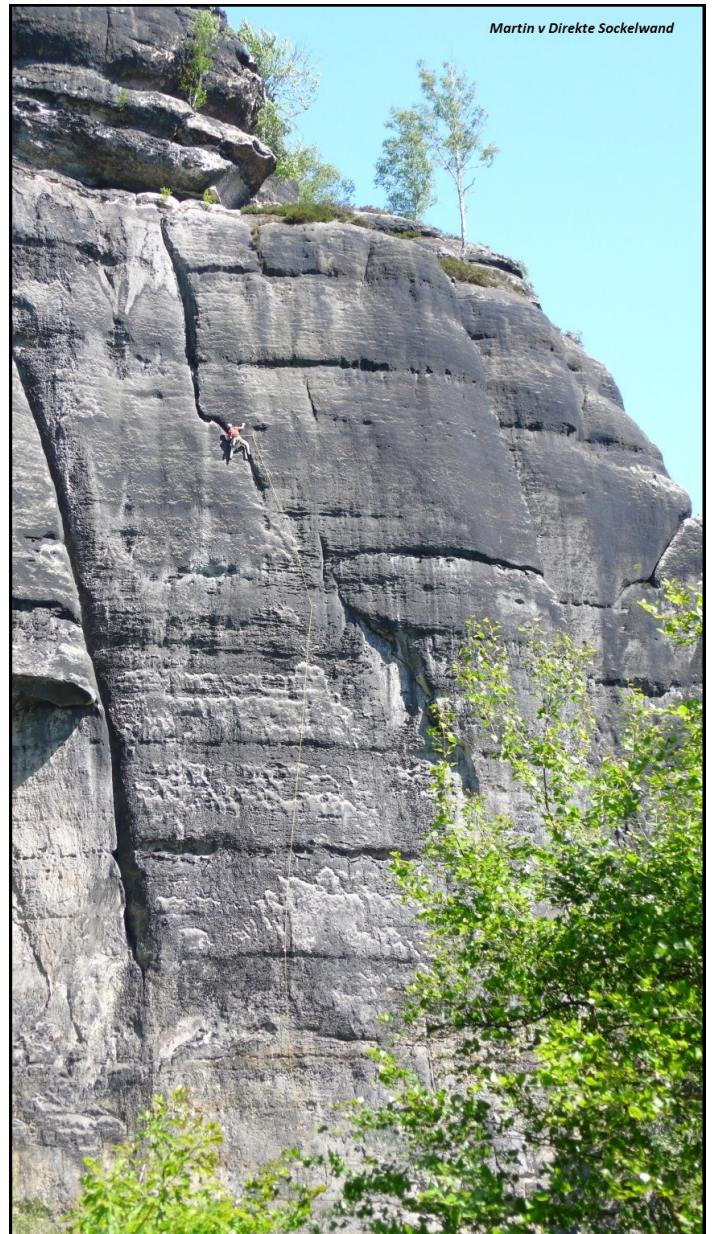
Nástup do Sockelwandu

ně mohli dolézt až na vrchol. Je to nádherná cesta, ale na můj vkus příliš vytrvalostní, takže jsem rád, že jsem si ji mohl dát na druhém konci lana. Tomáš si mezitím vyvádí sousední Südwand VIIc, který je rovněž parádní. Pak se přesouváme na nedaleký Muschelkopf, kde jsem v roce 1988 vyvedl své první osmy na písku. Marťas vyvádí Štěpánovi Talwand VIIIb, a pak si dává hned vedle Direkte Ostpfleiler IXa. Je to moc krásná hrana. U posledního kruhu se již nestaví, ale dolézá se to čistě, trochu více zleva, což Martin zjišťuje až po pádu, kdy to zkouší od kruhu přímo. Škoda, mohl mít další pěkný OS. Na závěr si ještě dáváme Perle VIIIb, a pak už balíme a vracíme se domů.

Další víkend vyrážím do Saska i s rodinou, jede s námi ještě Štěpán a Marťas. Parkujeme opět ve Schmilce, a pak už poměrně strmě stoupáme k obrovské věži Rauschenstein. Vede na ní hvězdičková cesta Gondakante VIIIa, kterou Karlheinz Gonda udělal

uniká OS. Na druhý pokus to už ale dává RP, za což má můj obdiv, protože výlez solivou spárou na vrchol není nic moc. Pak ještě Marťasovi radím, aby si dal Bílou ligu IXa, což hned činí (opět na OS) a já mám opět možnost po letech si jí znovu přelézt. Přesouváme se k Herkulovým sloupům, kde je několik lehčích cest pro mladochy. Postupně je všechny přelézáme a různě se v nich střídáme. Marťas ještě nemá dost, a tak si na závěr dává Olgoje chorchoje VIIc na Tunelovou věž, a pak ještě zkouší Evženovu Ameriku Xa, ale v tom horku bez maglajzu nemá na RP šanci, tak snad někdy příště. Pak už balíme, ještě jedeme uklidit na chalupu a hurá domů.

V sobotu 20. 5. dostávám doma opuštěák, a tak neváhám a po dlouhé době opět vyrážím lézt do Saska. Volíme Schmilku, oblast okolo Bussardwand, kde by si mohl zalézt i Tom s Julkou. Já tu mám vyhlídnutou cestu Sockelwand VIIIc, kterou mi Marťas slíbil vytáhnout. Je to parádní linie v mírně převislé stěně. Marťas opět valí OS až do klíčového místa, které je pod šestým kruhem, kdy pátý kruh máte asi 3 m šikmo pod sebou a dolez ke kruhu je pěkný boulder. Chvilí tam přešlapuje, ale pak mu dochází, že to za něj nikdo jiný stejně nevyřeší a pokračuje dál až na velkou polici. Tady dobírá nejprve Štěpána, a pak i mě, abychom násled-

Martin v Direkte Sockelwand

v roce 1948. Pokud vám to jméno nic neříká, tak tento člověk vylezl v roce 1953 sólo Severní stěnu Cima grande a SZ stěnu Civetty, ve stejném roce zemřel v severní stěně Eigeru. Ač-koiv má cesta v názvu hranu, nastupuje se přes převis vpravo od hrany a obloukem vede ke kruhu zhruba v polovině stěny. Od něj se leze šikmo vlevo, stále mírně do kopce po krachlích až na velkou polici, kde je dodaný druhý kruh (borci tu asi kdysi stáli a stavěli z čisté pozice!!!). Docela vytrvalostní úsek, dost dobře ne-

Martin v Direkte Ostpfeiler na Muschelkopf

chápu, jak to s tím vybavením, co tenkrát měli, mohli vylézt. Od kruhu se již nestaví, ale přes stabilní smyčku se leze kousek nahoru, a pak se traverzuje doprava na hranu. Po ní následuje několik metrů úžasné expono-

vaného lezení po „dračím hřbetu“ až k poslednímu kruhu. Asi nejpikantnějším místem celé cesty je odlez z malých chytů několik metrů nad kruhem do solivého žlábků, na který bude asi každý prvolezec dlouho vzpomínat. Kdo jste tuto cestu ještě nelezl, vřele doporučuji, je to opravdová Saská klasika, stejně jako její autor. Po slanění a obejití celé věže ještě Marťas vyvádí cestu Stirnkante IXa, která vede po spodní části hrany Gondakanty a nahoře vede vlevo od ní stěnou přímo na vrchol. Je to neskutečných 70 m lezení s tím, že nejtěžší je to k poslednímu kruhu a dolez na vrchol. Nechápu, jak to mohl Marťas dát na OS. Já se s rodinou balím a jdeme se opláchnout k řece, Marťas ještě vyvádí Štěpánovi nějaké hvězdičkové VIIIb, a pak přicházejí za námi k autu.

Přejíždíme na náš oblíbený bivakovací plácek do Rathenu, kde po večeři a pár pivkách spokojeně uleháme.

Marťas chce využít ranního chládku, a tak se Štěpánem vyráží do skal hned po sedmé hodině. Bohužel si volí jako první cestu Südpfeiler IXa na Eule, která je ale na sluníčku, takže místo chládku se Marťas pěkně peče na slunci a u třetího kruhu větší pytel. Vyvádím tedy Štěpánovi vedle vedoucí Südweg VIIb z roku 1931, který docela slušně prověřuje moji vytrvalost. Abych to neměl moc jednoduché, tak místo komínu dolézám krachlovou stěnou, která je sice moc hezká, ale také tahává, takže na vrcholu mám docela slušné bandasky. Marťas se mezitím přesunul na vedlejší Raaber Nadel, kde vede krásné IXa od Arnolda Achterbahn přes osm kruhů. Marťas ho dává opět na OS, já si musím u sedmého kruhu odpočinout, protože je to sem pekelně do kopce a moje vytrvalost není nejlepší. Jelikož Filípek se už pod stěnou nudí, balím věci a odcházím s ním a Maruškou k Labi. Jak se později dozvídám, Marťas dal po té na OS cestu Finish IXc na Gansscheibe. My jsme si zbytek odpoledne užili na druhém břehu, kde je krásný model železnice Eisenbahnwehltten a další dětské atrakce.

Jiřa

Martin v Achterbahn na Raaber Nadel

Katzenstein na kole

Blahouš Kluc

S milovníky horských kol a Krušných hor se můžu podělit o trasu, která vede přes německou stranu. Asi každý Chomutovák zná cestu z Chomutova na Horu sv. Šebestiána přes Bezručovo údolí. Může se jet po cyklostezce nebo silnici a od III. mlýna je díky potoku, který se zařezává do údolí, cesta i na pohled vděčná. Pár kilometrů před Šebíkem je možné si doplnit vodu z horského pramene, u kterého je stříška s malbami náboženských motivů. Na Šebíku si člověk odpočine s výhledem na mokřady. Poté se pokračuje relativně nepříjemným úsekem po silnici č.7, kdy překonáme hranice s Německem a vjedeme v plném trysku do obce Reitzenhain. Zde je třeba ostřížím zrakem sledovat odbočku na modrou turistickou značku. To se mi nepodařilo, a tak jsem zahrnul doprava do výrazné lesní cesty, která mě zavedla k nějaké pískovně, kde jsem již našel modré značení. Konečně jsem vnikl do lesa, kde se nachází stezka na šířku jednoho kola. Jel jsem v zásadě po rovině a po pravé straně na konci lesa jsem mohl tušit silnici do Kühnhaide. Němci jsou labužníci, a tak jsem narazil na několik odpočinkových laviček. Značení je zde jasné a dřevěné ukazatele jasně plní svou funkci na jedničku. Za obcí Kühnhaide jsem narazil na kanál Grüner Graben, který slouží pro přívod vody pro horníky v obci Pobershau. Zde již je třeba překonat nějaké kořeny stromů, jinak je cesta dobře sjízdná. Vzhledem k tomu, že je kanál situován asi 200m ve svahu nad údolím, stezka se občas nachází ve strmém svahu. Kochal jsem se jezírky a občasnými výhledy do relativně divokého vzezření údolí pode mnou až jsem dojel na vyhlídku ve skalní oblasti Katzenstein. Zde je možné vidět skalní útvary, které se vynořují z lesa. Celkově pohled z vyhlídky působí divoce. Adrenalin do žil vlije následný prudký sjezd po lesní cestě, která mě dovedla k potoku Schwere Pockau. Chvilí jsem pokračoval po červené až jsem dojel do líbivé vísky Pobershau. Naštěstí jsem si všiml nepříliš výrazného dřevěného ukazatele na Hüttstattmühle. Co jsem sjel od vyhlídky, musel jsem vyjet lesní cestou. Chvilími byla stezka křižovaná jinými cestami, ale já jsem se držel pravidla, co je do kopce, to je dobře. Správný předpoklad mě dovedl až na hřeben, odkud jsou krásné výhledy do Němec. Ve větru se vlní krásné louky a člověk je rušen pouze hlasy ptáků. Opět jsem se napojil na modrou značku, které jsem se držel v podstatě až do Rübenau. V lese byla jednoznačně potřeba odolnost horského kola. Z Rübenau jsem se již po silnici vydal do Načetína a dále po ukazatelích přes hory až do Chomutova. Trasa je dlouhá asi 70km a zdatnější jí můžou zdolat za 5 hodin. Doporučuju mapu Krušné hory - Chomutovsko a Mostecko 1:50 000.

Závod Evropského poháru mládeže ve Francii

9. 6. 2012

Jířa Šťastný

V sobotu 9. 6. 2012 se konal ve Voironu ve Francii druhý závod letošního ročníku Evropského poháru mládeže ve sportovním lezení. První závod se uskutečnil 19. 5. 2012 v Edinburghu, ale jelikož se Mart'as nominoval do reprezentace až 5. 5. 2012, tento závod vynechal, protože zajistit jeho účast na poslední chvíli by bylo dost náročné. Jednodušší bylo se zúčastnit dalších závodů, které jsou ještě čtyři a jsou v dosažitelnějších destinacích (když tedy ze stejných důvodů vynecháme Moskvu a mistrovství světa v Singapuru).

Jelikož prezentace na závod ve Voironu probíhala již v pátek, vyrazil Mart'as se Štěpánem raději již ve čtvrtek odpoledne. Po přespání v Německu pokračovali v další jízdě v pátek ráno a do Voironu dorazili odpoledne. Našli tu správnou halu, kde se závod konal, a v ní zbytek české výpravy, se kterou se odprezentovali.

Vlastní závod začal v sobotu dopoledne kvalifikací. V kategorii „Chlapci A“, ve které Mart'as leze, bylo na startovní listině 31 závodníků. Kvalifikační cesty byly dvě a měly obtížnost francouzských 8a. Ostatní závodníci Mart'asovi tipovali, že doleze tak maximálně k páté expresce, dolezl k deváté. V první cestě získal 30+ bodů a 31. místo. V druhé cestě dolezl k jedenáctému chytu, takže získal 22 bodů a obsadil 30. místo. Za ním skončil Zdeněk Ustohal, který získal v této cestě jen 18+ bodů, ale v té první 39. Petr Čermák si v první cestě dolezl pro 41 bodů a 14. místo, v druhé cestě dostal 27+ bodů a skončil 24. Jen pro informaci, první kvalifikační cestu topovalo 13 závodníků a druhou deset.

V celkovém pořadí po kvalifikaci obsadil Petr Čermák 19. místo, Zdeněk Ustohal byl 25. a Martin Jech skončil na posledním 31. místě. Do finále postupovalo prvních deset borců, ze kterých nakonec vyhrál Francouz Geoffray de Flaugergues, druhý skončil Belgičan Loïc Timmermans a na třetím místě se umístil Němec David Firnenburg.

Finále už ale Mart'as neviděl, protože se Štěpánem přejeleli do nedaleké skalní oblasti Orpi-erre. Tady dal Mart'as zatím dvě 7a na OS a nacvičil dvě 7b na RP. Podle nálady zde nějakou dobu zůstanou nebo se přesunou do Ceüse, kde momentálně leze i Adam Ondra. Možná zajedou i do Chamonix, ale to už určitě popíše v samostatném článku.

Jířa

Rájec a Sněžník s partou hic

16. - 17. 6. 2012

Blahouš Kluc

nás nijak výrazně nezneklidňuje. Přesouváme se pod Havranpírko a já doporučuju Květě Muflonní lávku IV přes dva kruhy. Což je samo o sobě podezřelé, ale jedná se o poměrně jednoduchou a dobře zajištěnou cestu. Květa nezaváhala a dobírá Jakuba. Já fotím. Jsem na řadě a vrhám se do Cesty pro dceru V. Dále zkusím Volte číslo 13 VI na Lidský masív, což zapytluju po prvních třech metrech. Moc se to nedá zajistit a vůbec se nám to nějak nelíbí. Vybihám tedy Návštěvu z Prahy V, kde si zlepšuju chuť. Jdeme pod Jezevčí skálu a je jasné, že bude pršet. Proto se nezdržuju a vylézám Překvápko IV, kde mě naštěstí nic nepřekvapuje. Jedná se o dobře odjistitelnou cestu. Jakub má trochu problém se silovým nástupem, ale jinak se výtečně bavíme. Zpestřením je pro Jakuba trochu vzdušné slanění, ale zvládá bez problémů. Už od minulého roku mě svrbí ruce na Klíkatou spáru VI, a tak sbírám odvahu. Nenechám raději Květuli ani dozrvýkat rohlík a už se vleču spárou. Nakonec se jedná o jednu z nejhezčích cest. Obloha nad námi je tmavá, ale já jdu „na krev“. Rychle přebalím a šup do cesty Má za ušima V na Čudlovo ucho. Nic tam nevymýšlím a s přehledem přelézám. Jakub má na všechno dost času a Květa ví, že bude lít, tak už odmítá lézt. Než se ke mně Jakub dosá-

Netradičně jsme se na víkend sešli s Květou a Jakubem. Milana Tyrana, který jel na Dachstein, jsem musel v roli prvolezce zastoupit já. Květule mě vyzvedá v sobotu ráno a v již rozpáleném ránu nabíráme Jakuba Kotulu. Cestou se docela bavíme a o hodku později už míříme do Ostřížích stěn. Nejsme žádní superpísaři, a tak volím svou oblíbenou oblast s krátkými cestami. Chvilí se rozkoukáváme a už na sebe věsím smyčky. Tu vůni použitých smyček já rád. Na rozlezení volím Údolní spáru IV na Větrnou hůrku. Nakonec se z ní vyklube celkem oříšek, protože se pod druholezci lámou chyty, takže se oba proletí. Morál je, a tak nalézám do boulderové stěnky Čerstvý vítr VI. Jedná se o krásnou cestu. Nikam nespěcháme, furt se něčemu tlemíme a po dosažení vrcholu civíme do zalesněného okolí. Co může být víc?! Na západě pomalu začínají nabírat mraky, ale to

pe, tak už kolem nás zuří vichřice. Vzhledem k tomu, že je Jakub navázan na lano „na půlku“ přes liščí smyčku, je vyproštění z lana docela adrenalin. Lano lítá ze strany na stranu a do hlavy nám buší kroupy. Sjíždím dolů a čekám,

až si Jakub přes brýle připraví slanění. Když dopadají jeho nohy na zem, tak jsme uprostřed fujavice. Házím lano do díry pod skálu a zdrhám pod malý nedaleký převis. Tam je díra a něco mi padá na hlavu, čímž mi jí rozbíjí. Po dvaceti minutách je po všem a všude se válejí centimetrové kroupy. Dívám se na své promoklé parťáky a očekávám brekankování. To jsem se ale dost spletl. Oba se na mě usmívají a úsměv je neopouští, ani když zjišťujeme, že máme i věci v batohu promočené. Co teď? Domlouvám se s Atomem, že se sejdem u něj na baráku v Tisé, kde přespíme. Atoma tím zachraňujeme od rodinných povinností. Pára se zvedá ze silnice v podvečerním slunci a my se přesouváme do Kačáku, protože je v Rifugiu plno. Před setměním jsme u Atoma a otvíráme první pivka. Děláme táborák a buřty. Já se učím na kytaru a Květule na housle. Takže hrajeme, co umíme, a když nám dojde repertoár, tak s Květou improvizujeme k radosti sousedů. Nás to ale dost baví a zdá se, že i kluky. Kolem 01.00 hod. Atoma napadá, že bychom konečně mohli vypít polskou vodku, kterou jsem přivezl před dvěma roky. Nevím, jak je to možné, ale Kvěťe to vložně chutná.

Ráno se necítím zrovna fit, a tak je start poměrně pomalý. Po buřtech vytahujeme kytaru a housle. Atom se schovává někde do do-

mu a předstírá práci, Jakub se umyje, nají, naseká dřevo, a pak přešlapuje. Konečně nástroje pouštíme z ruky a frčíme na Sněžník, kde očekávám suchou skálu. Nemýlím se a společnost nám na Stěnách pod rozhlednou dělá několik jiných dvojek. Následuje rozlez na Lapce v cestě Sladký pomeranč III. Pak váhavě nalézám do Libové hrany V na Velbloudu, která se mi za odvahu odvděčí dobrými možnostmi jištění a hezkými kroky. Je horko a parťáci se už moc na další cesty netváří. Přesto se vracíme k Lapce a já zkusím Sambili-

ong Villa, což celkem v klidu dolézám ke kruhu přes umolousané chyty, ale následné nakráplé sokolíky mě odradí úplně. Vzdávám a hned zkusím Všežravec IV. Jedná se o koutovou ramenní spáru, která mi dá co proto, ale zvládám bez pádu. Když jí lezu, tak přijíždí Letoš s rodinkou. I s dětmi si vylezou Sladký pomeranč. Je už podvečer, tak se rozhodujeme pro odchod. Naše trojka zapíjí naše výkony v hospodě pod Sněžníkem, a pak se unaveně vlečeme domů. Neuvěřitelná pohoda, která vládla, mě navnadila snad na další víkendy na písku. Díky kamarádstvo.

Říkám si, že už jsem dlouho nepřispěla do našeho společného, krásného a mnou oblíbeného měsíčníku, Mantany. Upřímně se kromě občasného pohledu do anglické literatury nebo literatury o, řekla bych, bláznech, ale pravými slovy kapacitách a průkopnících lezení předcházejících generací, do ničeho jiného než Mantany nekouknu. Mantana je má pravidelná četba, která mě vždy pobaví a spojí s tou partou báječných lezeckých kamarádů, kteří mají své klady i záporny, ale jsou to poctiví lidé spjatí s přírodou stejně jako já. Někdy se zamýšlím nad tím, co mě vlastně může na těch samých lidech pořád bavit, překvapovat a těšit, když jsou naše charaktery v podstatě neměnné. Má první pravda je prostá: „Každý z nich do lezecké party něco nezaměnitelného přináší.“ Svinčo své gurmánské rýpání, ale i slova uznání, Blagodan svůj někdy drsnější poetizmus, Letoš věčnou pohodu nejen v lezečkách, ale i v hospodě. (Nikdy nezapomenu, jak mě jednou vedl v příšerném stavu (mém) z hospody domů. Přestože jsem nikdy cestu obtížnosti X nevyšlela a nevyšlezu, myslím, že morálem a vytrvalostí to byl výkon srovnatelný a Letoš

projevil trpělivost až nadlidskou.) Do Jíři bych nikdy dříve neřekla, jak může být krásně škodolibý, ale asi ví, proč sem tam někoho do jaké cesty se zvláštním úsměvem posílá, ale jinak je vždy připraven poradit a pomoci. Párek to je sranda sama a Pája Bohuněk je inspirací. S Broňkem za zády mám vždy klid na duši a s ním strávený den ve skalách je dobrou volbou. A trpělivost mého Toma při jistění mé osoby je kolikrát bezmezná. Takto bych mohla popsat každého či každou z naší lezecké party, a když píšu tyhle řádky, nejradši bych se přemístila v prostoru a čase a objevila se ve skalách nebo u ohně, obklopená kamarády. No a tím se dostávám k druhé všední pravdě.

V některém z minulých čísel Mantany Blahouš vysekl poklonu mému lezení na „ostrém“ konci lana. Nepopsatelně si toho cením a velice děkuji. Ale protože má první vylezená cesta se jmenovala Zdání klame (v našem domovském Perštejně), není asi náhoda, že to pro mě tak platí nejen v životě. Ale (když už jsme v horolezeckém měsíčníku) platí to pro každou, zdánlivě suverénně vylezenou cestu a vlastně pro veškeré mé lezení. Lézt na prvním konci lana mě opravdu baví, ale zdání klame.

Nejsem suverén. Občas přemýšlím, čím to je, že jednou lezu naprosto psychicky v pohodě a někdy mi velí strach a nedovoluje pohnout končetinami. Čím to je? Snad nohou, kterou jsem ráno vstala? Nevím. Zatím vždycky vyhrálo pravidlo, že cesta dolů nevede. Ale pravda je, že sebedůvěru k lezení na prvním konci lana mě naučila parta hecařů (Vy), kteří jste mi věřili a slovně i radou jste mě podporovali. A když si člověk několikrát vyzkouší, že to jde, už je v průšvihů zvaném „závislost na adrenalinu“. Cesta na

druhém konci lana mě upřímně řečeno příliš nebaví. Většinou to zkusím až ve chvíli, kdy si nejsem sama sebou jistá, když mám pocit, že je to cesta, na kterou prostě nemám nebo se jí bojím. Takových je spousta, protože i když mám lehkou závislost na adrenalinu, lezu spíš na pohodu a dál než přes sedmičky se na pís-ku asi nikdy nedostanu a vlastně zatím ani nemám ty ambice. Můj úplně první jistič byla moje sestřička Pěťka (Šiška). V té době jí lezení nijak zvlášť nelákalo, a i když si teď ráda vysekne nějakou cestu na prvním konci lana, musí se věnovat své rodině, a tak se vlastně stala „druholezcem z povolání“. Přestože jsem před pár řádky napsala, že mě lezení na druhém konci lana moc nebaví a mám závislost na adrenalinu, má třetí všední pravda je, že spojnici mezi všemi lezeckými kamarády je pro mě sport, pohyb, příroda a přátelství. Bez rozdílu mezi prvo a druho. Neodsuzuji nikoho, kdo má obavy z pádu a tělesného poškození a vážím si každé mamky dětí či dítěte, která hodlá vycestovat třeba jen na víkend s ratolestmi do přírody. Pro pobyt s dětmi v přírodě (ve skalách) neplatí staré horolezecké pravidlo: „Co nemáš, to nepotřebuješ!“ Každá „druholezkyň z povolání“ má mou poklonu a obdiv. Pro vylezení pár cest totiž každá z nich absolvuje nejprve martýrium balení. To si nikdo z nás bezdětných nedokáže představit, na co vše musí taková mamina myslet. No uznejte: může Vám chybět sluneční krém v horkém letním dni? Vám jistě ano, možná i celé léto, ale u dětí hrozí malér! A co když zmoknete, nebo budete mít vlhké botičky? Asi to nějak zvládnete, ale u dětí je to o nemoc! U koho z Vás hrozí počůrání do kalhot? Nebo další průšvihy? Stejně je to i s pokrývkou hlavy za větrného dne. Nebo s hračkami. Ty jako dospělí jistě oželíme, ale děti? No a to ještě není večer, čas večere, pobyt u táboráku a poslední pusa na dobrou noc a ejhle, když není oblíbený dudlík nebo plyšové zvířátko. Mamka může uspávat o hodinu déle a sbo-

hem krásný večere s přáteli u táboráku (na který se taková mamka těší víc než kdokoli z nás).

A toto všechno absolvují s vědomím, že víc času stráví na zemi u skal- hlídáním, kojením, či foukáním bebíčků, než lezením a nabíráním morálu a sebedůvěry. Být součástí lezecké party, lezeckého oddílu, je pro tyhle maminy šancí si zalézt. V dobré partě se občas najde někdo, kdo pohlídá. Ale pořád je to honem, honem do cesty, konečně mi někdo hlídá - můžu lézt. I něco tak krásného, jako je těhotenství, je pro horolezkyni vlastně handicap: díky téměř roční pauze v lezení padá dobrá lezkyně opět téměř na nulu a vše začíná nanovo - práce na fyzičce, morálu atd., ale o mnoho hůře, když

u skal čeká další, i když malý, ale hladový bříško. Vytoužený klid bez dětí se vrátí prvně za 10 let. Proto si pochvalu zaslouží všechny maminy - lezkyně. Holky, chci Vám vzkázat, že

máte můj obdiv a lepší druhý konec lana než se tohoto báječného koníčku vzdát a horké letní víkendy trávit doma bez spolulezce a stínu skal. Možná si někdo řekne, proč jsem tenhle článek vlastně psala, ale měla jsem pocit, že je třeba pochválit i to, co se považuje za automatické a všední, a proto je to tak nějak přehlížené. Samozřejmě chápu, že láska k dítěti je nad všechno lezení!!!

PS: Získání sebejistoty při lezení vyžaduje rozvážnost, pravidelnost, touhu a hlavně podporu a ochotu poradit od druhých. To všechno se mi zatím dostává a doufám, že to nikdy úplně neztratím. Užijte si krásné léto.

Deivi (Šiška)

Osobnosti z historie Krušných hor (3. část)

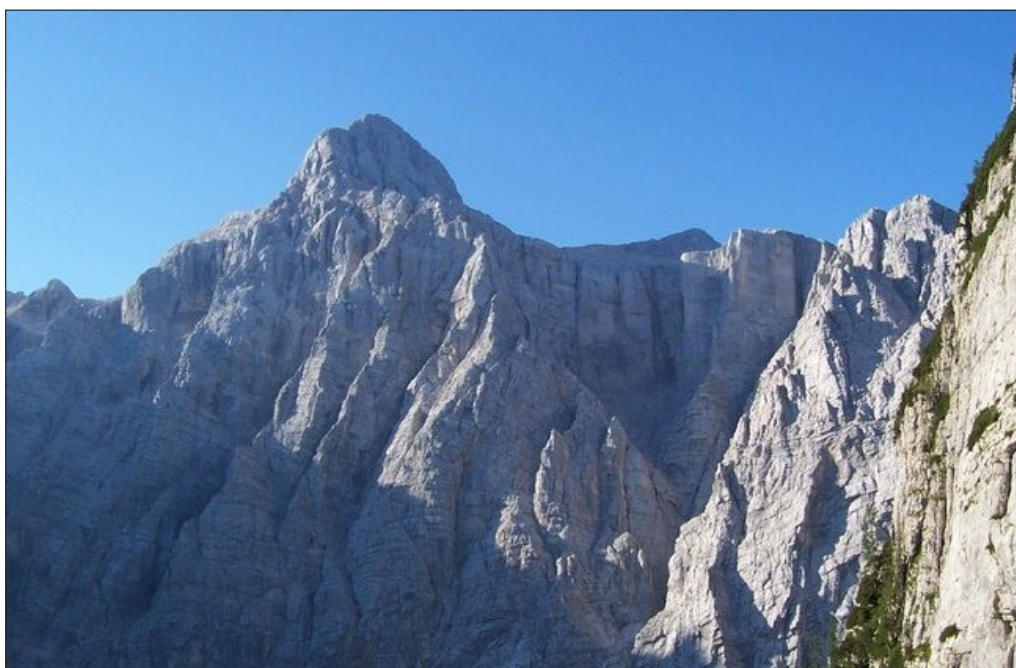
Prof. Alois Schmidt (? – 30.7.1895)

Alois Schmidt,
Verbandsobmann
1883—1885.

Kdy a kde se Alois Schmidt narodil, je dosud velká neznámá. V Chomutově působil jako profesor učitelského ústavu. Je znám především jako spoluzakladatel zdejšího Erzgebirgsvereinu v roce 1880, jehož byl až do své tragické smrti v roce 1895 předsedou. Alois Schmidt zahynul v severní stěně Triglavu a pochován byl v obci Mojstrana. V roce 1975 při cestě M. Kutílka na Aljažov dom ještě jeho hrob existoval.

První zaznamenaný průstup severní stěnou Triglavu uskutečnil v létě roku 1890 trentsý lovec a alpinista Berginc. Ten prostoupil stěnu v levé části levým žebrem a cesta je dnes označována jako Slovinská. Další cesta severní stěnou byla prostoupena až v roce 1906 německými alpinisty po žebro vpravo od Slovinské cesty. Cesta se nazývá dle národnosti prvovýstupců Německou cestou. Pokoušel se snad Alois Schmidt v roce 1895 o druhý prvovýstup severní stěnou. Kdo byli jeho spolulezci? Tyto otázky zůstanou již asi nezodpovězeny. Každopádně severní stěna Triglavu je dodnes pojmem a samotný fakt pohybu Aloise Schmidta před téměř 120 léty v této stěně podává obrázek o jeho lezeckých kvalitách.

Severní stěna Triglavu

Rok po tragické smrti – v roce 1896 – byl odhalen Prof. Aloisi Schmidovi mohutný pomník ve tvaru mohyly v dnešním Bezručově údolí. Autorem pomníku a okolí byl místní sochař Günzl.

Na obrázku je zachycena původní podoba pomníku a do dnešních dob dochované torzo – vrcholová část pomníku, která je na místě dosud.

15. září 1946 došlo na žádost Poštovního úřadu k násilnému přejmenování údolí nazývaného Grundtal (Dolina, Dolinka) na Bezručovo údolí a zároveň k slavnostnímu „odhalení“ pomníku Petra Bezruče. Lépe řečeno ke znesvěcení Schmidovy mohyly upevněním nové desky. Později zmizely, krom již zmíněné vrcholové části, i ostatní fragmenty památníku a jejich osud není znám. Méně honosný památník Petra Bezruče, který nemá s krajem nic společného, je na místě původní Schmidovy mohyly dosud.

Schmidtova mohyla na dobové pohlednici v pravé části

Na základě podkladů M. Kutilka zpracoval P. Suchopárek

Co kdo s kým, kdy, kde a jak v červnu 2012

- 31.5. **Prachov** - operují zde Bandasky, Radka Štejnaru a žena Krokodýla Dundee Haňule. Doprovod jim tvoří potomci.
- 2.6. **Mostecký Špičák** - opět Bandasky s Rad'ulí, Haňulí a potomky popolézají na vulkani-tech.
- Seskok** - Mates, Vojta a Bára Štastní se pokusili o hromadnou rodinnou sebevraždu seskokem z letadla z výšky 4 km, ale padáky se jim bohužel otevřely, takže zase nic.
- Kozelka** - Mistr Svinaříků s ženou Květoslavou působí na Kozelce s kamarády z pivního města.
- Labské údolí - pravý břeh** - Pája Bohuňků s Blahoslavencem, Alešem Michálkem a Jirkou Lípou působí na Titaniku, Ledové stěně a Zrcadle. Po přespání na hřbitově, kde je pramenitá voda se Blahoslavenec s Geogem přesouvají na Sněžník. V létě je na Sněžníku a Ledové stěně nejlíp.
- 6.6. **Bořeň** - Východní hřebenovku dávají Blagodan s Markétou Barcajovou.
- Jánský vrch** - mapy do průvodce dodělává v této navštěvované oblasti Párek
- 7.-21.6. **Chamonix, Orpierre a Ceüse** - tak tady všude se opékají Martin Jech Mimozemšťan s panem Štěpánem. Mart'anova se podařilo vyhledat jedno sedmcéčko a několik dalších ubožejších cest. Štěpán naopak naprosto propadl rozvěšování pytlů

Dachstein 06/2012

(zřejmě na odpadky) po skalách. Francouzi jsou bordeláři!

8. - 9.6. **Voiron - Francie.** Martin Jech se účastní Evropského poháru v lezení na obtížnost ve Voironu ve Francii. Pro začátek takticky skončil na posledním místě, aby evropskou špičku moc nevyplašil. Ze zadních pozic se lépe útočí.
8. - 10.6. **Sázava** - ne až tak moc lezecké akce se účastní Blahoslavič Všadepařbič.
- 9.6. **Kapucínky** - Hasičs family and Svinčos family na boulezech se pinoží.
- 10.6. **Mlýnský vrch** - tentokrát se na boulderech pinoží very family. Ke včerejším family přibýly ještě Dvořáčeks family a Vyleťals family.
- 12.6. **Jezeří** - na Čtyřech palicích, Zámecké jehle a Hlavní věži působí Letoš s Blahoslavičem a Veronikou.
- 13.6. **Bořeň** - Ludva v Levém Jižním amfiteátru přelézá 6 cest
Labák - Levý břeh - Pája Bohuňků s Blagodontem lezou na Gilotině a Ďáblově stěně.
- 15.-17.6. **Dachstein** - Svincho brothers, tj. Přemek s Milanem na vrchol ve sněhu od jihu po normálce vystoupali. Přemda s kočkama dováděl poprvé. Všechno je někdy poprvé.
- 16.6. **České středohoří** - nějakou novou oblast ve středohoří objevuje Ludvik a něco tu i přelézá.
16. - 17.6. **Rájec a Sněžník** - Jakub Kotula s Květou a Blagodontem si užívají kytary, houslí, vichřice i lezení. Od všeho trochu.
- 18.6. **Kočka** - Ludva Kostkovanej s Bandaskami.
- 20.6. **Perštejn** - v osvědčeném složení Bandasek, Rad'ule, Haňule a k nim Ludva Kostka-tej. Jo a potomci.
- 23.-24.6. **Tisá** - V souvislosti s oslavou Dádina objevení se schází se v Ostřížích stěnách početná skupina Horoklubáků a zakládají horolezeckou školku v Ostřížích stěnách, druhý den však pilně lezou Jířa s Mimoszemšťanem ve Velkých stěnách a daří se jim vylézt "Evženova Amerika Xa" na RP. Ostatní se pohybují v Rájci. Vyjmenovat všechny účastníky ani nelze. Byli tu vši, co něco znamenají.
- 24.6. **Kapucín** - Nesrovnalosti si srovnává a mapy dokresluje do průvodce Párek. Zadařil se i kvalitní Horezdar po čtyřech letech.
Žihle Sklárna - Svinaříků rodina s Dvořáčků rodinou na kamenech se pinoží.
- 25.6. **Bořeň** - působí zde Veronika s Ludvajzem a Lubošem.
27. - 29.6. **Linz** - Mimoszemšťan s trenérem, masérem a manažerem v jedné figurce (Jířa) se účastní dalších závodů. Mart'an pravděpodobně již začne útočit na lezeckou „špičku“.
- 27.6. **Jezerka** - na Dvoukruhovou věž vyráží kolmo Ludvajz se ségrovkou Éliškou.
- 28.6. **Malá Voda** - v údolí Malé Vody leze Párek se Šamanem.
Bořeň - Ufo dávají Luboš s Ludvikem Kostkovany. Dále první přelez nové cesty z předešlého dne od Prince a Borščenonkla.
- 29.6. **Nosáč** - Ludva Kostka s Petrem Brandlem 4 cesty.